

Arrest

nr. X van 29 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat T. LEMMENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine.

U verklaart dat uw vader rond het jaar 2000 is verdwenen.

In 2005 hebt u de Russische Federatie verlaten en bent u samen met uw moeder, uw broer en vier zussen naar Polen gegaan omwille van de problemen van uw moeder. In Polen had u een goed leven en u ging daar naar school.

In april 2008 bent u vanuit Polen naar België vertrokken, opnieuw omwille van problemen van uw moeder.

Op 9 april 2008 was u nog minderjarig en diende uw moeder een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uw moeder kreeg een weigeringsbeslissing, omdat werd geoordeeld dat uw moeder in Polen een beschermingsstatus genoot, waardoor de asielaanvraag ten opzichte van Polen werd beoordeeld.

Er werd gesteld dat uw moeder had nagelaten bescherming van de Poolse autoriteiten in te roepen voor de problemen die ze in Polen heeft gehad.

Op 15 september 2011 diende u uw eigen asielaanvraag in als meerderjarige.

Ter staving van uw asielrelaas legt u geen documenten voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, afkomstig van de Tsjetsjeense Republiek. Uw asielaanvraag, die u op 15 september 2011 indiende, wordt als gevolg hiervan dan ook ten opzichte van de Russische Federatie beoordeeld.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zowel uw land van herkomst (de Russische Federatie), als het land dat u subsidiaire bescherming heeft toegekend (Polen) heeft verlaten omwille van uw moeder, O. Z. (...) (OV 6.242.355).

U bleek echter niet op de hoogte te zijn van de redenen die uw moeder precies had om beide landen te verlaten en asiel te vragen in België, omdat zij u daarvan niet op de hoogte bracht.

U hebt uw moeder verschillende keren gevraagd of zij u over die problemen kon vertellen, maar dat weigerde zij telkens (CGVS p. 6 – 9).

U verklaarde zelf geen problemen te hebben gekend in de Russische Federatie of in Polen (CGVS p. 7, 8).

U verklaarde dat u, als u zou terugkeren naar de Russische Federatie, u verantwoordelijk zou worden gesteld voor de problemen van uw moeder en dat haar problemen ook uw problemen zouden worden (CGVS p. 9).

U kon echter geen persoonlijke vrees concretiseren en bevestigde dat u beide landen had verlaten, omdat uw moeder daar problemen had gekend en u met haar moest vertrekken (CGVS p. 6, 8, p).

Verder legt u ook geen documenten voor die bovenstaande conclusies kunnen wijzigen.

Aangezien u geen enkel concreet element kan aanhalen en u uw vrees voor vervolging niet concreet kan maken, bevindt het Commissariaat-generaal zich dan ook in de onmogelijkheid om in uw hoofde over een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te oordelen.

Bijgevolg dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen inroepen of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoekers in een “veilig derde land” dan wel in een “eerste land van asiel” hebben verbleven of beschikken over een “reëel vestigingsalternatief”, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoekers in een ander land erkend werden als vluchteling, ze geen rechtstreeks belang kunnen doen gelden om hun asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij ze ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

Zo aan hen in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kunnen de verzoekers geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij ze ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kunnen doen gelden.

2.2. Het blijkt dat aan de moeder van verzoeker -en aan de toendertijd minderjarige verzoeker, geboren op 22 september 1992- vóór hun komst naar België in april 2008, in Polen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd.

In het verzoekschrift wordt dit niet betwist.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 2 maart 2012 een schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Volgens verzoeker wordt de motiveringsverlichting op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, *“in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur”*; tevens zijn er, volgens verzoeker schendingen van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verklaart dat hij vervolging vreest door de autoriteiten in zijn land van herkomst en dat hij, nu hij meerderjarig is, vreest te moeten opdraaien voor de problemen die zijn moeder er heeft gehad.

Hij is van mening dat de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 3) *“volledig gesteund (is) op onjuiste motieven en, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet bewezen vooronderstellingen”*.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet genoeg informatie verschaft over de reden van zijn asielaanvraag, antwoordt verzoeker dat hij *“wel degelijk moeite gedaan (heeft) om zaken te weten te komen”*, dat hij zijn moeder *“talloze keren naar haar problemen (heeft) gevraagd, maar deze weigert om hem meer te vertellen”* en dat zijn moeder enkel stelt *“dat door haar problemen het leven van verzoeker in gevaar is als hij terugkeert naar Tsjetsjenië”*.

Hij stelt dienaangaande nog dat het voor hem quasi onmogelijk is om vanuit België zelf op zoek te gaan naar meer informatie over de problemen van zijn moeder in het land van herkomst of over de problemen die hij er zelf zou ondervinden; hij legt uit dat hij al sinds zijn dertiende jaar Tsjetsjenië heeft verlaten en dat hij er geen sociaal netwerk meer heeft en geen vrienden en dat hij nauwelijks iets weet over zijn familie, *“laat staan dat hij weet hoe hij hen zou moeten contacteren”*.

Volgens verzoeker gaat de commissaris-generaal *“te ver in zijn gevolgtrekkingen”*, schiet hij te kort in zijn motivering en werden de eerlijke verklaringen van verzoeker onvoldoende beoordeeld.

Verzoeker merkt tevens op dat er geen tegenstrijdigheden waren in zijn twee verhoren *“hetgeen toch een aanwijzing is dat het verhaal van verzoeker wel eens waar zou kunnen zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoeker voert aan dat de houding van de commissaris-generaal strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur en dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich bijgevolg opdringt.

Aangaande de subsidiaire bescherming, haalt verzoeker een rapport aan van ACCORD en UNHCR waaruit volgens hem blijkt dat de situatie verbeterd is, maar dat de gewelddadige incidenten blijven voortduren en dat het veel te vroeg is om te spreken over een vorm van stabiliteit; nog volgens UNHCR zouden personen die terugkeren systematisch ondervraagd worden en onder toezicht geplaatst worden van de Russische geheime diensten.

Vervolgens citeert verzoeker paragrafen van de Nederlandstalige en Engelstalige Wikipedia-website over mensenrechten in Tsjetsjenië, waaruit hij besluit dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“er toch nog steeds verscheidene problemen zijn op het vlak van mensenrechtenschendingen zoals illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering”*.

Verzoeker stelt dat hij niet kan begrijpen *“dat hij niet erkend wordt minstens als persoon die kan genieten van de subsidiaire bescherming”*, gezien zijn Tsjetsjeense origine niet betwist wordt. Dat de mensenrechtenschendingen begaan worden door Tsjetsjenen zelf, kan volgens verzoeker *“uiteraard geen reden zijn om verzoeker het statuut van subsidiaire beschermde te ontfangen”*.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht schendt *“door de miskenning van deze feiten”*, en dat de bestreden beslissing berust op onvolledige informatie. Hij stelt dat de commissaris-generaal verscheidene rapporten aanhaalt die een niet zo rooskleurige situatie schetsen van Tsjetsjenië, *“maar waaruit de Commissaris-generaal wel meent te kunnen afleiden dat de Roma geenszins worden gediscrimineerd door hun eigen overheid”* (zie het verzoekschrift, p. 6).

Volgens verzoeker maakt de bestreden beslissing *“geen melding van de andere rapporten die verzoekers thans bijbrengen en (verzwijgt) alzo de discriminatie door de overheid”*.

Hij laat gelden dat een dergelijke houding strijdig is met de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair play-beginsel.

Verzoeker is verder van mening dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt en dat hij met de objectieve rapporten de argumenten van de commissaris-generaal weerlegt heeft.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.4. Vooreerst wijst de Raad er op dat het middel schending van *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* onontvankelijk is in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Het “fair play”-beginsel houdt in dat de overheid zich onpartijdig opstelt bij het nemen van een beslissing en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht neemt.

Verzoeker toont in casu niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld, noch oneerlijk of niet open zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing. Het "fair play"-beginsel is aldus niet geschonden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan (zie p. 3) dat hij *"wel degelijk moeite gedaan (heeft) om zaken te weten te komen"*, dat hij zijn moeder *"tallose keren naar haar problemen (heeft) gevraagd, maar deze weigert om hem meer te vertellen"*, dat zijn moeder enkel stelt *"dat door haar problemen het leven van verzoeker in gevaar is als hij terugkeert naar Tsjetsjenië"* en dat het voor hem quasi onmogelijk is om vanuit België zelf op zoek te gaan naar meer informatie over de problemen van zijn moeder of over de problemen die hij zelf zou ondervinden in zijn land van herkomst. Hij vermeldt dat hij al sinds zijn dertiende weg is uit Tsjetsjenië.

2.8. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.9. Verzoeker verklaarde zelf (zie het verhoorblad van 26 januari 2012, p. 7,8) geen problemen te hebben gekend in de Russische Federatie.

De enkele verklaring van verzoeker dat zijn moeder stelt dat door haar problemen zijn leven in gevaar is als hij terugkeert naar Tsjetsjenië, volstaat niet om in zijn hoofd een vrees voor vervolging als bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, in aanmerking te nemen.

Waar verzoeker er op wijst dat hij wél moeite heeft gedaan om van zijn moeder bepaalde zaken te weten te komen, kan slechts het ontbreken van informatie vastgesteld worden.

Zijn opmerking dat er (zie het verzoekschrift, p. 3) *“geen tegenstrijdigheden waren in zijn twee verhoren wat een aanwijzing is dat het verhaal van verzoeker wel eens waar zou kunnen zijn”* verschaft geen enkele opheldering.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

De Raad kan uit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Polen nog afleiden dat er in hoofd van de moeder van verzoeker en verzoeker zelf, door de Poolse overheid geen vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag in aanmerking werd genomen.

Gezien aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kan hij geen rechtstreeks belang doen gelden om zijn vraag om subsidiaire bescherming van 15 september 2011 ten aanzien van zijn land van herkomst, nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken.

Zijn verwijzingen betreffende de situatie in Tsjetsjenië naar het rapport van ACCORD, van UNHCR, en een website, zijn derhalve overbodig.

2.10. Verzoeker kan zoals gesteld, geen rechtstreeks belang doen gelden om zijn vraag om subsidiaire bescherming in België ten aanzien van zijn land van herkomst hier nog te doen onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van Polen een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Verzoeker verklaarde Polen te hebben verlaten samen met zijn moeder omwille van problemen die zij aldaar had; hij verklaarde (zie het verhoorblad van 26 januari 2012, p. 7,8) zelf geen problemen te hebben gekend in dit land.

De onwetendheid die verzoeker ten toon spreidde ten overstaan van de problemen van zijn moeder in zijn land van herkomst, geldt ook ten overstaan van deze in Polen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat in Polen om bescherming aan de autoriteiten zou zijn gevraagd voor de problemen die zijn moeder zouden aangezet hebben om voormeld land te verlaten.

Derhalve kan in zijn hoofd geen vrees in de zin van artikel 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag in aanmerking worden genomen; de vluchtelingenstatus als bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan ook niet aangenomen worden dat in hoofd van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat als bedoeld in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat in Polen een toestand bestaat als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20

september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 26 januari 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE